
VÁGYTÖLTÉ

Most már örökre Jelen,
vakító fény, a Dél, vakító
látvány roncsolja szemünk?
Most már örökre nézni kell
a tülekvő, zavart tömeget?
Még nem hulltak le mind a zászlaink,
de tépetten lógnak, akár a kabát
egy tömegtüntetés után; és egyre több
alkalom van, hogy vertek legyünk,
meg- vagy le-, *egyre megy*, mondhatni: át-;
mert aki hitt a *Végre!-Idő* ben,
a régi félelmére vált;
a még egészen föl sem olvadt
jégtömb belül vastagszik megint.
A rettegés néha megfurósz.

Figyelmed nem szűnik, nem remélsz, csak
viszel. Söprés; sepreget.
Itt a Szabadság! A meglazult
világ boldogít.

Utódal

Amire várunk, mindig keserű?
A fák karján virág csorog. Mintha!
Ezen a légszínű zászlón.
Méntaszagú tavasz, lobogó.

Mircea Dinescu

DE RERUM NATURAE

Elkezdődik az új évad: a hársfa
ripacs illatot játszik tétován.
Deus olajat önt a machinába,
rutinnal kenve megy minden simán.

A tenger sápjá megvan –
vízbefúltak
markában fényugár, kaszások, örökre talpon,
a prelátusok a parton
bort fejtenek,
a vágóhídon Apis ökre bög,
kanállal kóstoljuk a kiforrt levet –
az élet drága, olcsó az időnk.

S a felhő mely kényesen fintorogva
egész nap filmet forgatott most gárgya
esőt okád a filozófusokra
s a szerintük tökéletes világra.

SZERENCSEJÁTÉK

Középkor leng a gesztenyék alatt
előttem perdül könnyedén a kocka
fiatal húson aszott ráncokat
játszom én is buja ostromra fogva.

A manzárdokban kiskanál kocog
a nyári délután teába olvad
gyanús szertartás a magányosok
emlékére haláluk félretoltad.

Ó, a fa-nöstény, csöcselék imádjá
lázak pörölye kovácsolta testét
egy Borgia-pápa megmérgezett ágya
késztet nyergek közt tölteni az estét,

lakótelepi lányka öntudatlan
csörtet keresztül légvárromokon,
a menta gőzén át hiába villan
felé temetőbogár-mosolyom.

POSZTUMUSZ KÁPRÁZATOK

Az Úr által az óceánba festett
bús halakat nem eszi a szivárvány,
de minden művészt a művészet esz meg,
főbéröljük, a nagy Leviáthán,

epétől és ecettől hull a haj
a fiaikat ők is lenyelik,
s elégnék szépen mint a cetolaj
mielőtt bármit mondhatnál nekik.

ARANYDRÓT

Hajad mint mikor a pezsgő kivágja
a dugót, déli szél ámulva issza,
amikor nézlek, egy kicsi pirája
úszik verejtékemben összevissza.

Jéghegyek tódulnak Hispániába
csicseriborsón majmok hemperegnek,
odaviszlek, beültetek egy szánba
vagy egy mammut-pillangót nyergelek meg.

És ezer pópa kezd litániába
amíg vadászként csók után leszelgek,
és ezer légy dühödt ármádiája
zúg drága és rút tetemem fölött,
s ha csókot kaptam leszek orrlíkába
aranydrótot biggyesztő szörnyszülött.

TÁNC

Utcán újságot olvas a halál
halott koldus arcáról vette le
ül a kocsmában kezében pohár
halál a réteken halál mindenfele.

Ne törd a port ruhádon és cipődön
légy egy életre a luxus lakája
és apadó véredben tükröződjön
a Szent Szófia aranykupolája.

Ó holtak tánca csörrents szolgáncot
muzsikálj csak boldog hangszereddel...
Húsunkban lustán ténfereg Bizáncod
hol Európával hol meg Kelettel.

Csordás Gábor fordításai